

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 165/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 42 C 76/2018 (pôvodne pod sp. zn. 5 C 106/2010) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal všeobecnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 12 000 eur a náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a zistení ústavného súdu vyplýva nasledovný stav veci:
3. Pred Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“ alebo „porušovateľ“) sa vedie konanie pod sp. zn. 5 C 106/2010, v ktorom sťažovateľ podal 19. augusta 2009 vzájomnú žalobu proti žalovanému [REDAKOVANÉ] o náhradu škody vo výške 59 251,14 eur a náhradu nemajetkovej ujmy. Táto bola vylúčená na samostatné konanie 27. marca 2018 a v súčasnosti sa vedie pod sp. zn. 42 C 76/2018. Okresný súd vo veci vzájomnej žaloby rozhodol rozsudkom zo 14. decembra 2020 tak, že konanie v časti nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur zastavil, v druhom výroku žalobu sťažovateľa zamietol a určil, že žalovaný má nárok na náhradu trov

konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie 10. a 26. februára 2021. V súčasnosti sa realizujú úkony potrebné na predloženie spisu Krajskému súdu v Bratislave.

4. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 698/2017-24 z 21. novembra 2017 a č. k. IV. ÚS 375/2018-17 z 20. júna 2018 odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní proti označenému porušovateľovi (okresný súd) v označenej veci ako zjavne neopodstatnené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa nekonaním všeobecného súdu viac ako 11 rokov o jeho vzájomnom návrhu došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 a § 43 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 a § 124 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. Z už uvedeného § 56 ods. 2 v spojení s § 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (res iudicata) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98).

8. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

9. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému

práva len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Pokiaľ vec nie je ešte právoplatne skončená, ústavný súd osobitne prihliada na význam veci pre sťažovateľa, prípadne na to, či činnosť štátneho orgánu bola nesústredená a neefektívna (I. ÚS 390/2019).

10. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky, v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015).

11. Ústavný súd zameral svoj prieskum predmetnej veci na základe sťažnostnej argumentácie v rovine troch období, a to 1) od 19. augusta 2009 (podanie vzájomnej žaloby) do 20. júna 2018 (ostatné rozhodnutie ústavného súdu o priet'ahoch v konaní na základe sťažnosti sťažovateľa), 2) od 21. júna 2018 (po ostatnom rozhodnutí ústavného súdu o priet'ahoch v konaní na základe sťažnosti sťažovateľa) do 14. decembra 2020 (rozhodnutie okresného súdu vo veci samej), pre ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti nevymedzil žiadne obdobia nečinnosti okresného súdu, a 3) od 15. decembra 2020 (po rozhodnutí okresného súdu vo veci samej) do 5. marca 2021 (podanie ústavnej sťažnosti), v ktorom 10. februára 2021 podal sťažovateľ odvolanie proti rozsudku okresného súdu, pričom ani pre toto obdobie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nevymedzil žiadne obdobia nečinnosti, prípadne neefektívnej činnosti okresného súdu.

12. Prvé obdobie bolo posudzované na základe sťažnosti sťažovateľa proti totožnému porušovateľovi v totožnej veci ústavným súdom (označené uznesenia o odmietnutí ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť). V tejto časti sťažnosť sťažovateľa je neprípustná [§ 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde] z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, preto táto prekážka už rozhodnutej veci (res iudicata) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch.

13. Druhé obdobie v trvaní približne dva aj pol roka s prihliadnutím aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky, v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Napokon v čase, keď namietol sťažovateľ porušovanie označených základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (podaním ústavnej sťažnosti), už v konaní o jeho vzájomnej žalobe došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty rozhodnutím okresného súdu v merite veci. Navyše, v ústavnej sťažnosti

absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia (konkrétne skutkové a právne dôvody) sťažovateľa vo vzťahu k nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti porušovateľa. Tieto skutočnosti majú za následok odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. Tretie obdobie v trvaní približne dva aj pol mesiaca už prima facie vzhľadom svoju dĺžku a procesné aktivity sťažovateľa i porušovateľa nemôžu vyvolať ústavnoprávnu relevanciu porušenia označených základných práv sťažovateľa, preto i túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu